

"בהעלותך" – תשפ"ג

השיעור לעילוי נשמתה המהורה של יעלה אלישבע בת מרים, שנפטרה בליל שבת האחרון, מוצאי ו' סיון.

אבידה ענקית, כאב עצום, קשה להכלה.

יעלה אלישבע ז"ל מסרה נפש על דוד המלך. היא העבירה בקבר דוד הרבה שיעורים לנשים, בזמן שהנוצרים השתלמו שם על כל האתר. דווקא אז הכניסה רוח גבית. כתלמידה של הרב סטבסקי, שם למדה לימודי הבעש"ט, וכברכתו, הלכה לשם ומסרה נפש על דוד המלך. מבחינתה דוד המלך היה 'סוף העולם', ממש. וכשהתחתנה, לפני שלוש שנים סך הכל, בגיל 56, לראשונה בחייה, היה זה ב'דוד המלך'.

יעלה אלישבע, בחרה להיפטר מהעולם בערב שבת קודש של שבועות, מוצאי שבועות, הילולת דוד המלך עליו השלום, והילולת הבעש"ט הק' שכמעט לא היה שיעור אחד שלא הזכירה אותו. וזה אומר, שהצדיקים אספו אותה אליהם.

כאשר אדם מוסר נפש על צדיק, הצדיק פורש עליו כנפיו.

ומה אנחנו מבינים? מי היא כל נשמה? ואיך הכל קשור?

אבל לפעמים, עולה המסך, ומאפשרים משמים לראות משהו, כדי להצליח ולמצוא איזושהי נחמה, ובהארות שמיים נתגלה כי-

יעלה אלישבע (בת) מרים עה"כ, בגי' דוד מלך ישראל חי וקים (=819).

איך זה יכול להיות?

יש כאן עולמות מקבילים. צריכים כל הזמן לזכור את הדבר הזה. אם לא נזכור, אז המשיח שיש לנו פה למטה, לא נורמלי. צריך לדעת, ששום דבר לא נגמר ביום פטירת האדם. כמו שהיינו שרים כשהיינו ילדים, 'סוף זה תמיד התחלה של משהו אחר'.
ומהסוף להתחלה..

העולם נברא בעשרה מאמרות. בכוח המילים ובכוח הדיבור. ספר יצירה קורא לכוה הדיבור ואמירת המילה – 'חקיקה' ו-'חציבה'. שמשמעם – שהמילה מקבלת מהות בעולם, ויש לה כח של בריאה.

ומכיוון שכך, מכיון שהמילה המדוברת הוקקת וחוצבת בעולמות עליונים, הרי שלפי השולחן ערוך, צריך סופר סתם, לפני שהוא כותב, לייחד את כתיבתו, בדיבור, ולהוציא מתוך פיו, לשם איזו קדושה הוא כותב. מכיוון שכך הוא מחבר את הכתיבה לחקיקה וחציבה.

חקיקה – היא הסרה של חומר בצורה של האות, שהיא עצמה שקע. חלל. כמו שהיה בלוחות הברית¹.

חציבה – אתה לוקח את הקוביה ומוריד מהקוביה את החומר ויוצר בתוך הקוביה את הצורה.

חקיקה וחציבה יקרו, רק כשהאדם יחליט להיכנס למשחק הקדושה. והקדושה היא תנאי לעליה.

למדנו, בשבוע שעבר, פרשת 'נשא' על שם מ"ב המעלה, כפי שהוא בעולם העשיה, היצירה והבריאה. אומרים חכמים 'בכח שם מ"ב נבראו שמים וארץ'.

כותב השל"ה חק' במסכת פסחים, פרק נר מצוה, תורה נ"ה – "כתב רשבי ע"ה, שכל שם שיש בו שש אותיות, הוא כנגד שש כנפיים שבשרפים, ועל זה נאמר בישעיהו פרק ו', שש כנפיים לאחד, ואמר ששם זה טוב לחזכירו כלילה קודם שנתו"

מהו שם בן שש אותיות?

'אנא בכח' – שם מ"ב בעולם היצירה

(אב"ג ית"ץ)	אָנָא, בְּכַח גְּדֻלַּת יְמִינָךְ תַּתִּיר צְרוּרָה:
(קר"ע שט"ץ)	קָבֵל רַצַּת עֲמֶךָ, שְׁנֵבְנוּ, מְהֵרָנָה, נוֹרָא:
(נג"ד יב"ש)	נָא גְבוּר, דּוֹרְשֵׁי יְחִוּדְךָ בְּכַבֵּת שְׁמֶרֶם:
(בט"ר צת"ג)	בְּרַכֶּם, מְהֵרָם, רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ תְּמִיד גְּמֻלָּם:
(חק"ב טנ"ע)	חֲסִין קְדוּשָׁה, בְּרוּב מִוֶּבֶךְ נִחַל עֲדָתְךָ:
(יג"ל פז"ק)	יְחִיד גָּאֹה, לְעַמְּךָ פָּנֵה, זִכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ:
(שק"ו צי"ת)	שׁוֹעֲתֵנוּ קָבֵל וְשִׁמְעֵנוּ צַעֲקָתֵנוּ, יוֹדֵעַ תַּעֲלָמוֹת:

¹ הסבר בעניין צורת לוחות הברית וחשוב נפח כל לוח=216=ריו=3 פעמים חסד (ע"ב) – ר' בסיכום פרשת 'במדבר' – תשפ"ג.

שבע שורות, בכל שורה שש מילים.

אומר השל"ה חק' מתוך רשבי' כי שש האותיות שהן ר"ת 'אנא בכח', הן כנגד שישה כנפיים של השרפים². ושש האותיות, מתחלקות ל- שלושה זוגות, שהן שלושת זוגות הכנפיים של השרפים.

כותב הרמ"ק ב'פרדס רימונים', בשער כא' בפרטי השמות, פרק יג' – כי שם מ"ב הקדוש, עוזר לנשמה לעופף למעלה ("ובשתיים יעופף"), לאחר פטירת האדם, ולהינצל ממלאכי חבלה ומזיקים, ותזכה לחיי עוה"ב.

ולכן, אומרים 'אנא בכח', בסמוך לפטירת האדם ובהלוויה עצמה.

ואומר הרמ"ק כי אסור בשום פנים ואופן להגות את שש האותיות כמו שהן כתובות, ללא המילים, כי הן נקראות "השם המפורש", ושם זה מסוגל מאוד להקל מעל האדם חבלי המוות. לעשות לנפש מנוחה".

וכתב הארי' ז"ל שבתפילה זו יש מ"ב אותיות, כנגד שם מ"ב, והם ז' שמות בני ו' אותיות.

לכן יש לחיזהר לאמרה בכוונה עצומה, כי למעשה, השם של הקב"ה הפך להיות תפילה.

ויש לדעת, כי בשל כך, אסור להסתובב עם תליונים של 'אנא בכח'.

וכשמתפלל 'אנא בכח', צריך לכוון הן לתוכן המילים והן לר"ת של האותיות.

ומסביר רשבי' בתיקוני זהר, תיקון ד', את שכתב דוד המלך – "פִּתְחוּ לִי שַׁעְרֵי צֶדֶק אָבִא בָּם אֲדָה יְהוָה"³ – 'בם' זה מ"ב, ו'שערי צדק' היא השכינה חק', שנקראת גם כידוע 'בת שבע', שהיא כלולה בשבע ספירות ובשבע שמות אלו (של 'אנא בכח') – והספירות מסודרות למול 'אנא בכח' –

² "שֶׁרָפִים עֹמְדִים | מִמַּעַל לוֹ שֵׁשׁ כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאַחַד בְּשֵׁתֵימָם | יִכְסֶּה פָּנָיו וּבְשֵׁתֵימָם יִכְסֶּה רַגְלָיו וּבְשֵׁתֵימָם יְעוֹפֵף" (ישעיהו ו, ב)

³ תהלים קיח, יט

חמד	אָנאַ, בְּכַח גְּדִלַת יְמִינֶךָ תַּתִּיר צְרוּרָה:	(אב"ג ית"ן)
גבורה	קָבַל רִנַּת עַמֶּךָ, שְׁגָבְנוּ, מְהֵרָנּוּ, נוֹרָא:	(קר"ע שט"ן)
תפארת	נָא גְבוּר, דּוֹרְשֵׁי יְחִוּדְךָ בְּכַבֵּת שְׁמִירָם:	(נג"ד יב"ש)
נצח	בְּרַכָּם, מְהֵרָם, רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ תַּמִּיד גְּמִלָם:	(בט"ר צת"ג)
הוד	חֲסִין קְדוֹשׁ, בְּרוּב מוֹבָךְ נִהַל עֲדָתְךָ:	(חק"ב טז"ע)
יסוד	יְחִיד גְּאֻה, לְעַמֶּךָ פִּנְה, זֹכְרֵי קִדְשָׁתְךָ:	(יג"ל פז"ק)
מלכות	שְׁוַעֲתָנוּ קָבַל וּשְׁמַע צַעֲקָתָנוּ, יוֹדֵעַ תַּעֲלָמוֹת:	(שק"ו צי"ת)

כל שש האותיות של כל שורה, יחד – זו המלכות של אותה ספירה. ואז, כשהיא כלולה מכל הספירות כולן, היא נקראת=צדק. ולכן 'פתחו לי שערי צדק', דהיינו המלכות שמתכללת בכל שבע הספירות, אבוא 'בם', דהיינו ע"י שם מ"ב המעלה, אודה יה. ז"א עליית המלכות ל-יה.

ומסביר הרמ"ק כי שם מ"ב יוצא מתוך מ"ב האותיות הראשונות בספר בראשית.

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֶּהוֹ וְבָהוּ

מה-ב' של בראשית ועד ל-ב- של בזה יש מ"ב אותיות.

מדוע דווקא מ"ב אותיות? מה השורש?

מסביר רשב"י כי זה יוצא מעשרה מאמרות בהם נברא העולם⁴ + ל"ב נתיבות חכמה.

מה זה ל"ב נתיבות חכמה?

10 ספירות וכב' אותיות, ורמז לל"ב הוא 32 פעמים שם 'אלקים' בבריאה. 'אלקים' דייקא, כי לקחת אותיות ולחבר אותן לספירות, זה כוח של גבורה. אלו **צמצומים שמביאים שפע**. מעשה בראשית – התפרטויות שמתחברות, ובתוך זה אתה מקבל את הכל. ואומר ה'פרדס רימונים' שאת מ"ב אותיות בראשית, ניתן לחלק לשלוש ידות –

⁴ שהם 'בראשית' מאמר סתום, ועוד 9 פעמים 'ויאמר אלקים'

חיד הגדולה⁵ – בראשית ברא אלה ים

חיד הרמה⁶ – אמצע את הש מימאותהא רצ

חיד החזקה⁷ – והארצה יתחתהו וב

וממשיך ה'פרדם רימונים' ואומר – "אותן מ"ב אותיות נמצאות גם בסוף התורה"

איפה?

"ולכל חיד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל"⁸

יד הגדולה – ולכלהי דהחזקה ול

יד הרמה – כל המוראה גדול אש

יד החזקה – רעשה משה לעיני כל

בלי המילה ישראל.. היא בחוץ. כי ישראל, זו מטרת ותכלית העליה.

ז"א, אני מבין שאני מחובר לתורה הזו בשלוש ידות שאני חייב את כולן.

וכך בעליה לתורה – מחזיק את הקלף עם מטפחת, ב"יד הגדולה" (ימין), נוגע בקלף ב"יד החזקה" (שמאל) והאדם עצמו, כשהוא מול התורה, הוא ה"יד הרמה".

למה? כי אתה צריך להיות בכוח של מ"ב המעלה.

ואיך קשורות מ"ב אותיות 'אנא בכח' לבראשית?

⁵ ימין – חסד

⁶ חיד האמצעית המשלבת

⁷ שמאל – גבורה

⁸ דברים לד, יב

מסביר הרמ"ק ב'פרדס רימונים' על חילופי האותיות, הכל ע"פ קודים של חילופי אותיות, כפי שמסביר הזוה"ק⁹. הרמ"ק גילה את הקודים של ר' נחוניא בן הקנה, והוא מראה, כיצד בעזרת הצפנים, אנחנו מקבלים במ"ב האותיות הראשונות של 'בראשית', את כל שמות 'אנא בכח'¹⁰—

ב-א

ר-ב

א-ג

ש-י

י-ת

ת-צ

וכך הלאה..

חבנו.. אבל מה כל זה קשור לפרשת 'בהעלותך'?

וכאן ניכנס לתורה מדהימה של ה'אביר יעקב', בעל ה'מחשוף הלבן'.

"וַיֹּדֶבֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־אַהֲרֹן וְאָמַרְתָּ אֵלָיו בְּהִעָלְתְּךָ אֶת־הַנֵּזֶר אֶל־מוֹל' פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ יֵאָדְרוּ שִׁבְעַת הַנִּזְרוֹת"¹¹

דחינו, כל הנרות צריכים להאיר לכיוון פני המזבח, ז"א לכיוון הקנה המרכזי.

וַיַּעַשׂ כֵּן אַהֲרֹן אֶל־מוֹל' פְּנֵי הַמִּזְבֵּחַ הָעֵלִי הַנֵּזֶר כַּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת־מֹשֶׁה"¹²

ועל כך כותב רש"י— "ויעש כן אהרן" (ספרי) להגיד שבחו של אהרן שלא שינה"

⁹ כמו אב-גד, אל-בם, אב-תש

¹⁰ מעבר לכך גם נותן פירוט של הניקוד, שהוא שונה וקשור לכוונות ספירת העמר ויוצא מתוך שירת הים.

¹¹ במדבר ה, א-ב

¹² במדבר ה, ג'

כותב האביר יעקב – 'זבולם מקשים ותמהים מתיכן יעלה על הדעת שאהרון ישנה חם ושלום, עד כדי כך שצריך לכתוב שלא שינה'?

ידוע לנו כי משה רבנו ע"ה, שינה גם שינה. הוסיף יום אחד בשלושת ימי ההגבלה; למדנו בפרשות 'בא' ו'ארא', על עניין המטה והיד וכל השינויים שערך משה, והקב"ה לא אמר לו כלום; יתרה מזאת, שיבר את הלוחות 'לעיני כל ישראל', והקב"ה שיבח אותו על כך, למרות שלא הורה לו זאת.

וכך מסתיימת התורה הק', 'לעיני כל ישראל', בפירושו של רש"י שאומר ששיבר את הלוחות לעיני כל ישראל.

ככה מסתיימת התורה? בלהזכיר לנו את מה שאנחנו הכי רוצים לשכוח? בבושה הכי גדולה?

ובכלל, מדוע אם שוברו הלוחות בו' סיון¹³, אנחנו חוגגים את מתן תורה בתאריך זה, ולא ביו"ה כב, בו אכן קיבלנו את התורה (לוחות שניים)? למה לקבל את התורה ביום שבו זה לא הצליח. וגם, מדוע צריך לשים את שברי הלוחות בארון, יחד עם הלוחות השלמים? אומרת הגמרא, כי מעשה העגל בא ללמד אותנו על תשובת הרבים, ומעשה דוד ובת שבע, על תשובת היחיד.

ועדיין, מדוע צריך את שברי הלוחות עם הלוחות?

תשובה – אם יש משהו שיהודי לא יכול לראות, לקלוט, לעבור, זה לראות שברי לוחות. לראות תורה שבורה. תורה שבסמירת לחי נלקחה מאיתנו, ובצדק. שברי הלוחות מזכירים לי כל הזמן – 'כל שניה אתה יכול לשבור'.

ובכום שהחתן שובר בחתונה, הוא צריך לזכור את השברים האלה. שהוא יכול כל שניה לשבור הכל. וצריך להבין, שיש כאן שבר שלא מתרפא, לאורך כל חיי היהודי, לאורך כל ההיסטוריה. ואתה צריך להבין לאן הדברים יכולים להגיע, ולכן היה זהיר. מאוד.

שברי לוחות מביאים את האדם להבנה מה זו תורה?

איך לא להגיע, חם ושלום, אף פעם, למקום הזה.

דבר נוסף, וחשוב שבאים לומר שברי הלוחות שבארון –

נכשלת, נפלת, התפוצצת, נשברת. אומר הקב"ה, תן לי את השברים שלך, הם חשובים לי, כמו התורה כולה. הקב"ה מייקר את השבר שלך ואת מה ששברת, כאילו אין שבר.

¹³ שכותב רש"י 'זיכל אלקים ביום השישי' – הוא יום השישי בסיון שבו ניתנה תורה לישראל.

אומר לך הקב"ה, אני אקה את השברים שלך, את המעידות שלך, את העיוותים שעשית, את החטאים שלך, את העוונות שלך, את הלב השבור שלך, ואשים אותך כמו שברי הלוחות בתוך ארון הברית, למה? כי רצית להיות טוב. ונכון, אלו שברים.. אבל אלו שברים של לוחות הברית! בשברים, יש הרבה יותר צמצומים, ולכן, הרבה יותר כלים. ואלו כלים? כלים שבאים מבושה, משבר.

ועל כך כתב ר' נחמן-

"לב נשבר יקר מאד מאד בעיניו יתברך¹⁴.

"כי דרכך לחשתמש בכלים נשברים ואתה עושה גדולות ונפלאות עד אין חקר... ובכוחך הגדול אתה מעלה ומקבץ שברי כלים נשברים, שברי שברים, ואתה מחבר ומתקן אותם בחסדיך, ואתה מחדש אותם בבראשונה ביתר שאת וביתר עז, ואין שום נצוץ נאבד ונדרחח ממך, חלילה, כי בידך פת וגבורה ובידך לגדל ולחזק לכל."¹⁵

איזה אבא!

חוזרים לתחיית האביר יעקב' בעניין אהרון, האם מישהו חשב שאהרון לא יעשה מה שאמרו לו? למה דווקא כאן כותבת התורה ויעש בן אהרן... פאשר ציה יהיה אתי משה¹⁶ ובשום מקום אחר, מכלל הציונים הרבים שקיבל ועשה אהרון, לא נכתב כך? ורש"י שבא לישב זאת, מסביר זאת ב'להגיד שבחו של אהרון שלא שינה'- משמע היה יכול לשנות, עמדה לו האופציה לשנות, ולא שינה.. מה קורה כאן? נראה שיש סיפור מאחורי העניין. מה לא שינה? מה שבחו בכך? אנחנו יוצאים לחקירה..

¹⁴ שיחות הר"ן מ"א

¹⁵ "ליקוטי תפילות" תפילה י"ד

¹⁶ במדבר, ח, ג

בזוהר, חלק ג', דף קמט, עמוד א', נכתב כי הכהן הגדול, יחד עם הדלקת הנרות, הקטיר קטורת¹⁷ (כמו שאנחנו אומרים בפיטום הקטורת, "בְּחִיטֵיבוֹ אֶת הַנֵּרֶת יִקְטִירָנָה") ובאותה שעה הכל כנגד נרות עליונים והכל נקשר כאחד, ואז יש שמחה וחדוה¹⁸.

כותב האר"י ז"ל, שער הכוונות מתוך דרושי שבת זוה"ק, חלק ב', דף צב' עמ' א-
"בשעה שמתחילה להתגלות אותה מרגלית¹⁹ שהיא הבינה, מאירים בה שבע אותיות חקוקות ובולטות ונוצצות"
מה גורם להן לבלוט ולנצוץ?
התפילה שלנו.

יהודי צריך לחבין שכשהוא מוציא מהפה שלו מילים בתפילה, למעלה מתחילה חקיקה של אותיות שמאירות.

"ושבע אותיות אלה הם שני שמות החקוקים באותה המרגלית זו הבינה, וביום השבת בה מתנוצצים ומאירים ופותחים פתחים ויוצאים ושולטים"
7 אותיות שנקראות אותיות מרגלן, שמאירות במרגלית העליונה, היא הבינה.
מהן שבע האותיות ושני השמות?

א-ה-י-ה- י-ה-ו

שם אהי-ה = 21 וכך גם שם יה-ו, ויחד שני השמות הם מ"ב.

ומסביר האר"י הק', שזהו שם מ"ב בעולם הבריאה.

"וכשעולות אותן האותיות זו בזו מאירות זו בזו בשני גוונים, אחת בגוון חסד (לבן) ואחת בגוון דין (אדום) ואז מתוך שני גוונים אלו נעשים שני שמות אחרים.. עד שיוצאים מאותן שבע אותיות אלו שבעה שמות.."

¹⁷ הקטורת היא תפילה, והיא כוח של אמא. ולכן חסידים כשהולכים להתפלל (דהיינו, להדליק קטורת), מדליקים נר (אבא) כדי לייחד אבא ואמא.

¹⁸ חדוה- כח היסוד

¹⁹ אבן טובה

"וכל השמות הם שמות בולטים ונוצצים ושולטים ביום השבת, ומתחברים כולם כאחד ונעשים מרכבה וכסא לבינה, שהיא מרגלית עליונה²⁰, ושולט ומתעמר המלך בכסא ביום השבת וכולם שמחים"

וכל זה קורה דווקא בשבת, שבה בתפילת העמידה יש לנו שבע ברכות, שקשורות לאותן שבע אותיות מאירות, מהן יוצאים שבעה שמות קדושים, אותם נראה בהמשך.

מסביר, 'שער הכוונות', בעניין ו'יהי נעם', למה מתגלים דווקא ביום השבת, ומחלק את הזמנים לשלושה –

ששת לילות החול – פור העשיה²¹

ששת ימי החול – פור היצירה

שבת – פור הבריאה.

גלגל הימים בעניין העולמות.

ז"א ששבת היא פור הבריאה, ולכן קשורה לשני השמות **א-ה-י-ה** **י-ה-ו-ה**²² שהם שם מ"ב המעלה בעולם הבריאה. ובשבת מעלים הכל מבריאה לאצילות, ואז יש 'מנוחה', דהיינו, היעדר שינוי. וכל מה שאנחנו עושים בשבת, זה משהו אחר לגמרי.

הקשר בין המלכות לשבת – שתיהן גם שביעית וגם רביעית

המלכות – היא שביעית בז"ת.

אבל ניתן גם לספור אותה כרביעית באופן הבא – חסד, גבורה, תפארת, מלכות.

כי חסד וגבורה הם שורשי החכמה והבינה.

השבת – היא כמוכן שביעית, אבל גם רביעית כשמסדרים את ימי השבוע, באופן הבא –

²⁰ והמלכות היא מרגלית תחתונה

²¹ עולם העשיה, שהוא ההסתר, כנגד הלילה. ובכך רואים שעשיה משמעה התחדשות. שכן בלילה האדם מתחדש.

²² ורואים כאן מבנה דקדושה של ג'-ד' – ר' סיכום פרשת ב'מדבר' תשפ"ג.

מלמטה למטה מלמטה למטה
ראשון שני שלישי רביעי חמישי שישי
שבת

וזה סוד שני השמות **אחי-ה** **יה-ו** שמאירים במלכות כדי להעלות אותה כלפי מעלה-

אחי- חסד גבורה תפארת **יהו-** נצח חוד יסוד

ה- מלכות- שהיא השבת.

ז"א אנחנו רואים את אותו מבנה, אותו רישום בדיוק, בשמות מ"ב דבריא ושבט שהיא מעולם הבריא. יוצא שהשבת והמלכות מקבלות בדיוק את אותה תבנית, תיכף נבין למה?

"ועי שבעה אלו שבבריא, מעלים את המלכות עד הבריא"

ז"א ע"י שבע אותיות **א-ה-י-ה י-ה-ו**, שהן בגי' מ"ב המעלה, אפשר להעלות את המלכות לבריא. ואח"כ הבריא, שזה יום שבת, היא מעלה את המלכות שעלתה לבריא, לאצילות. זה מה שקורה בשבת.

ושבע אותיות אלו נקראות מרגלן מלשון מרגליות, והן כנגד ז"ת של עולם הבריא. והשבע הללו, מעלות את הכל לבריא בקבלת שבת.

אומר הצדיק, האותיות האלה נפגשות ומבטשות זו את זו, לשון זיווג, ומהן יוצאים שמות חדשים, כמפורט:)

סימוני האותיות בצבעים יוסברו בהמשך-יש קשר בין שתי האותיות באותו הצבע, בשני השמות)

א- חסד- סגול- י-ה-ו-ה בניקוד סגול

ה- גבורה- יהוה בניקוד אלקים²³.

י- תפארת- חולם- שם הויה בחילוף את-בש= מצפצ

ה- מלכות- אין ניקוד- שם שבנוי משני שמות- יה- אדנ-י

י- נצח- חיריק- אל

ה- חוד- קובץ - אלקים

ו- יסוד- שורוק- מצפצ

בשיעור 'פרשת השבוע מן הכח אל הפעל', הראינו כי **הג' של כל השמות שיוצאים מתוך אותיות מרגלן** היא 850 (עה"כ) ג' "תכלת" – ר' **איור 2**, יצורף בנפרד לסיכום²⁴. בתפילת העמידה בשבת, כל אחד משבעת השמות שיוצאים משבע אותיות מרגלן, מאיר באחת משבע ברכות תפילת העמידה²⁵ –

א. **מגן אברהם** – א' דשם אחי-ה- הויה בניקוד סגול

ב. **מחיה מתים** – ה' דשם אחי-ה- הויה בניקוד אלקים

ג. **אתה קדוש** – י' דשם אחי-ה- מצפצ חולם

ד. **מקדש השבת** – ה' דשם אחי-ה- יה+ אדנ-י

ה. **המחזיר שכינתו לציון** – י' דשם יה-ו- אל בחיריק

ו. **ולך נאה להודות** – ה' דשם יה-ו- אלקים בקובץ

ז. **המברך את עמו ישראל בשלום** – ו' דשם יה-ו- מצפצ שורוק

²³ חטף סגול, חולם, חיריק

²⁴ בשיעור זה הוסבר עניין התכלת בפירוט, והוסברה הסיבה מדוע מעבירים את הציצת על העיניים ומנשקים אותה.

²⁵ שמות אלו מופיעים בכל הסידורים, גם של המקובלים וגם של החסידים.

גם כאן אנחנו רואים את אותה סכימה, אותו המבנה בדיוק – 3 מצד אחד, השבת באמצע, ו-3 מהצד השני.

וזה אומר 'אביר יעקב' פרשת 'תרומה', עניין –

"וְשֵׁשֶׁת קָנִים יֵצְאוּ מִצִּדֵּיהָ שְׁלֹשָׁה | קָנִי מִנֶּחֱרָה מִצִּדֶּיהָ הָאֶחָד וְשֵׁלֹשָׁה קָנִי מִנֶּחֱרָה מִצִּדֶּיהָ הָאֶחָד" 26

שלושת הקנים מצד ימין – הן אותיות ושמות היוצאים מ- **א-ה-י**, ושלושת הקנים מצד שמאל הן אותיות ושמות **י-ה-ו**. הקנה האמצעי, כלפיו מאירים כל שאר הקנים, הוא **ה'** – מלכות-שבת. כמפורט לעיל.

ועל כך אומר ה'אביר יעקב' – **"כל העליות וההארות שמאיר ז"א בשבע מרגלן הכל לתועלת הנוקבא"**

דחינו, כל האותיות, השמות וההארות – הכל לתכלית אחת – להעלות את המלכות.

"לפי שהם (האותיות האלה) הן נערותיה בבחינת שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך (אסתר המלכה) כאשר הן משמשות את המלכות הנקראת אסתר"

מביאים לה את הנערות שלה מבית המלך, כדי להעלות אותה לבית המלך. כל העניין זה עליית המלכות, העלאת הקנה המרכזי במנורה כלפי מעלה.

ואותו עניין עם התפילין, שבפנים זה אור, והתפילין עצמם זה הבית, הכלי. וגם עליהם יש לנו ימין ושמאל.

בשין ימנית – אהי-ה=ד' אותיות

בשמאלי=יה-ו=ג' אותיות

ולמה זה על התפילין? כי צריך לקחת את המלכות ולהעלות אותה למעלה לעולם הבריאה, בשם מ"ב המעלה **א-ה-ו** שהם יחד מ"ב.

ואת זה אני רואה במנורה –

פְּהֲעֵלְתָּ אֶת־הַנֵּרוֹת אֱלִימּוּל פְּנֵי הַמִּנּוֹחַ יֵאִירוּ שְׁבַעַת הַנֵּרוֹת" 27

²⁶ שמות כה' לב

²⁷ במדבר ח, א-ב

ז"א הכל צריך להאיר ל- ה' התתאה, למלכות. את האור אנחנו צריכים להאיר למלכות הקדושה. אותיות **אהי-ה-יה-ו** הם הקנים, ושמות הקודש היוצאים מאותיות אלה, הם האורות.

ועל זה כותב רש"י, למה יאירו כל הקנים למול האמצעי? "כדי שלא יאמרו: לאורה הוא צריך".

כשהאדם עושה את ציווי ה', הוא יכול ליפול בטעות ובמחשבת הכל, שהוא עושה את בעבור הקב"ה. ובהיפוך היוצרות הזה, יכולה להיווצר גם תרעומת. אבל כשהיהודי מבין, שמקור האור, אינו זקוק לאור, אור השמש אינו נדרש לאור הנר- הוא יכול להתחיל להתעורר ולהבין- הכל עבודך! כדי שתעלה. שתתעורר, שתתקדש, שתגיע לדבקות. ואחרון הכהן מבין, שהתפקיד שלו זה לעשות את הכל עבור המלכות. כדי להעלות אותה.

ושואל ה'אביר יעקב, מדוע יאירו שבעת הנרות, היה צ"ל 'ששת הנרות'. שהרי פני המנורה זה הקנה המרכזי, ומולו יש שישה נרות ולא שבעה?

ומסביר, שמה שמאיר הם כל שמות הקודש שיוצאים ממרגלן והם שבעה (יה+אדנ-י שמאיר בה' של א'ק הוא כאחד).

ובתפילת שבע, יש לכוון את כל שמות המרגלן, ואז יאירו שבעת הנרות.

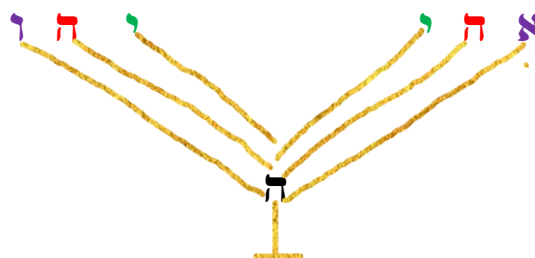
מה זה אומר שהם מאירים?

שיש את כל הכח בשבת, להעלות את המלכות מהבריאה לאצילות. ואת כל האור מהאצילות, אנחנו מקבלים כהארה במשך כל ימות השבוע. ועל כן נכתב- "וַיְשַׁבֵּת יָמִים תְּעֻשָׁה מְלָאכָה²⁸" - שהמלאכה, בימות החול, נעשית לך מאליה, מאותה ההארה של שבת, ולכן תְּעֻשָׁה ולא תַעֲשֶׂה. ו'ששת הימים' עליהם מדובר, הן שש אותיות השורש- **אהי-יה-ו**.

²⁸ שמות לה, ב

'פרי עץ חיים' שער שבת, מראה את יציאת שבעת השמות האלה מז' האותיות, ומחבר אותן אחרת-

*האותיות א' של אה-י ו- ו' של יה-ו- שהן החיצוניות- יורדות שתיהן אל ה-ה'- מלכות- והן שתיהן בסגול כי עניינן חסד (צד ימין).

מ- א' ירד כמו שראינו לעיל, שם הויה פשוט בניקוד סגול, שהוא ניקוד ספירת החסד; ומהאות ו' השמאלית, ירד השם אל', שהוא שם הויה בספירת החסד.

*שתי האותיות ה' משני השמות, ימין ושמאל, יורדות אל עבר המלכות (ה'), כאשר ה' ימנית יורדת בשם הויה בניקוד אלקים, כמו שראינו לעיל; וה-ה' השמאלית, בהתאמה- שם 'אלקים'.

*שתי היורדין, האותיות הפנימיות-שמאליות, יורדות אל עבר המלכות (ה')- שתיהן בשם מצפצ.

וכאן אנחנו רואים היפוך, בין ה' ל-ו'.

שקודם, בחלוקה שהראינו בעמ' 10, ה' קיבלה שם 'אל' וה-ו' מצפצ, ועכשיו החיפך. מדוע?

מצפצ יוצא מיסוד דנצח ולכן יש חילוף.

בשם יה-ו- ה' היא נצח, וה-ו' הוא היסוד, שמוריד את המצפצ כלפי מטה.

"דבר אל-אֶהרֹן ואֶמְרָתְךָ אֵלָיו בְּהִעָלְתְּךָ אֶת-הַנִּזֹּת אֶל-מֹול פְּנֵי הַמִּנְזָה יֵאִירוּ שְׁבַעַת הַנִּזֹּת"

כותב הצדיק, 'פני המנורה יאירו', סו"ת – יהו, גי' 21, שהוא שם **אחי-ה**.

ולכן בפני המנורה יאירו יש לנו רמז לשבע מרגלן שמאירות, **אחי-ה יה-ו**, וזה כל האור כולו מההתחלה עד הסוף.

וכן עשה אהרן ע"ה, בכוונת ההדלקה, שכיוון לשמות המרגלן שיבראו ויצאו בבריאה. וכאן נסגור את השאלה הפתוחה מראשית השיעור, מה שבחו של אהרן שלא שינה, והאם אכן לא שינה?

ומסביר הצדיק, שאהרן, כאשר כיוון בהדלקת המנורה, לא עצר בהעלאת המלכות לבריאה, שזה מה שצווה, אלא המשיך כוונתו להעלאת המלכות לאצילות, וכיוון שיאירו כולם במלכות דאצילות.

ואת זה הוסיף אהרן מדעתו, שזה לא נאמר לו. משה אמר לו עד מלכות דבריאה, שם זה שורש המרגלן, והדלקת הנרות היא כדי שיהיה אור בבריאה. אבל מכיוון שיש שם מ"ב באצילות²⁹, אהרן מדעתו, לא עצר שם, אלא המשיך וכיוון שיעלה הכל לאצילות, כי זה העיקר.

ולכן כתוב בן אהרן אל-מול פני המנורה העלה נרותיה פאשר צוה יהוה את-
מנשה³⁰

היה צריך להיות כתוב רק 'ויעש בן אהרן', בשביל למה להוסיף 'אל מול פני המנורה העלה נרותיה'? זו הרי, לכאורה, בפילות מיותרת

מסביר הצדיק, שכאשר כתוב 'ויעש בן אהרן', הכוונה שעשה כאשר צווה, 'ויעש בן' – דהיינו, העלה לבריאה, שורש מרגלן.

אבל התוספת 'אל מול פני המנורה העלה נרותיה' – זה כבר ההוספה שלו, שמדעתו עשה המשכה של הכוונה שלו, והעלה נרותיה, דהיינו כל השמות, למלכות דאצילות.

אהרן, לא היה מוכן להפסיק 'באמצע הדרך', כי התכלית היא לא הבריאה, אלא התיקון. משל אמר, כל הסיבה שאני מעלה את הנרות, זה רק בשביל דבר אחד ויחיד – לחזור אליך!

וכך אנו עושים עד היום בתפילה. מגיעים עד לאצילות.

²⁹ 42 אותיות שיוצאות מתוך הויה פשוט (4 אותיות) + שם מ"ה (10 אותיות) + שם הויה מלא דמלא (28 אותיות).

³⁰ במדבר ה, ג'

אז אחרן שינה או לא שינה?

לא שינה. רק המשיך..

כי למה להפסיק? אם **"מלכות דאצילות"** בגי' זה **"מלכות ישראל"**!

וכך הייתה דעת המקום ברוך הוא, שזה רצון ה', שנלך את כל הדרך מלמטה למעלה ונגיע חזרה אליו. וזו הכל עבודה בדעת, עבודה של כוונה. אין שינוי במעשה החיצוני, אבל הדעת שלי מחפשת כל הזמן – למה התכוון הקב"ה?

וזה כל עניין המצוות, שתכליתן לצוות אותך לקב"ה, ולכן, אתה צריך לשאול את עצמך בכל דבר ועניין, למה התכוון הקב"ה בעניין זה? מה תכלית העשיה שלי? בשביל מה אני עושה את מה שאני עושה? אתה לא צריך לעבוד כמו רובוט.

להבין שהכל במציאות זה ריקוד מדויק, בדיוקי דיוקים. אתה לא במקרה איפה שאתה. רק תשאל – למה אני כאן? מה ה' רוצה ממני בנקודה הזו? מה הכוונה שלך הקב"ה? מי ששואל באמת וברצון להתדבק בה', מקבל תשובה.

עבודה עם שם מ"ב בתפילה – מהבחינה אל הפעל

אתה צריך לזכור ששם מ"ב מלווה אותך בכל העולמות מלמטה ועד למעלה. זו המעלית שלך. תשתמש בה.

הלימוד הזה הוא לא פילוסופי עבור היהודי, אלא הוא הוראות הפעלה של הבריאה. אין אף אחד בבריאה שיכול לחיות על כפתורי ההפעלה הללו, למעט יהודי שומר תורה ומצוות, שמקדש את עצמו.

כולם יכולים ללמוד את זה, כדי להבין, להשכיל, להתפעל, להתעורר – אבל רק אחד יכול להשתמש בזה – היהודי.

כיהודי, ניתנה לך האפשרות לקבל את הקודים ולהיכנס לתוך מערכת ההפעלה של הבריאה. כך בדיוק, הצליחו צדיקים, ממקומות שכוחי אל ועזובים, להפיץ אור ענק עבור כולנו. ככה בדיוק.

וגם אתה יכול.

רק תיישם את הלימוד ממש. יש לך את המכשיר, תפעיל אותו.

למדנו בפירוט בשבוע שעבר, פרשת 'נשא' וכן השבוע, על שם מ"ב בכל העולמות. תראה אותו מולך בכל עולם ועולם. תכתוב בתוך הסידור מול פניך בתפילה, ותעלה.

בעולם האצילות, כשאתה בתפילת העמידה – ב'שמע קולנו' – אתה כנגד המנורה³¹

נקודת העלאת הנרות היא ב'שמע קולנו', כי ב'שמע קולנו' אנחנו מתקנים את החטא שהאישה עשתה כאשר כיבתה נרו של עולם, לכן היא אמורה להדליק את הנרות בערב שבת.

אבל כמו שלמדנו, בזה לא תם הסיפור. שכן הגבר צריך להדליק לאשה את הנרות, בטרם היא מדליקה אותם, ואז לכבות אותם (עם האצבע או עם פעמון, לא עם רוח).

וזאת כדי שיבין הגבר שהתירוץ "וַיֹּאמֶר הָאָדָם הָאִשָּׁה אֲשֶׁר נָתַתָּה עִמָּדִי הִוא נְתַנְהִילִי מִן־הָעֵץ וְאָכַל"³², לא התקבל.

גבר לא יכול להסתתר מאחורי 'אשה עושה רצון בעלה', ולטעון, היא עשתה לי את הרצון הקלוקל, היא החמיאה אותי. אם האשה שלך בונה לך את הרצון לטומאה, אתה צריך לעצור ולשאול שאלות. לברר. ולא פשוט לאכול את זה.

ולכן הגבר בערב שבת מדליק את הנרות ומכבה, כדי להבין, שלא רק בגללה כבה נרו של עולם, אלא גם בגללך. אתה כיבית את הנרות. ולכן בהדלקת נרות של שבת תעמוד ליד אשתך כשהיא מדליקה את הנרות, ותראה שהיא מדליקה את הנרות. תעמוד במעמד הזה, כי היא מדליקה את הנר ששניכם כיביתם.

ולכן ב'שמע קולנו', אנחנו מדליקים את המנורה, כדי לתקן בקול של 'שמע קולנו', את הקול של "אֶת־קִלְךָ שָׁמַעְתִּי בְּגִן"³³. ב'שמע קולנו' אנחנו כותבים 'קול' עם ו', שזה קול דקדושה³⁴, לעומת 'קל' בלי ו', שזה בגי' עה"כ, סמא"ל.

ושם הויה ב'שמע קולנו', הוא שם מ"ד – יוד, הא, וו, הא – גי' 44; מים דוכרין, הורדת שפע מלמעלה למטה; ומנוקד בניקוד הנקרא ניקוד 'חשק' – חולם, שוא, קמץ.

למה?

כי זה מה שאתה אמור להדליק, את החשק שלך לחיות עם בורא עולם.

ובמקום הזה, אומרים חכמים שיבקש האדם כל אשר חשקה נפשו.

³¹ למדנו את תורת הקומרנא הק' על פרשת פקודי – 19 ברכות העמידה למול בניית המשכן, 19 פעם 'כאשר ציוה ה' את משה' – ר' פרשת פקודי תשפ"ב.

³² בראשית, ג, יב

³³ "וַיֹּאמֶר אֶת־קִלְךָ שָׁמַעְתִּי בְּגִן וַאֲיִרָא כִּי־עִירָם אֶלְכִּי וְאֶחָבָא" (בראשית, ג, י)

³⁴ שם אהו-ה (שם הויה בספירת הדעת) במילוי אלפין = אלה, הא, ואו, הא = 136 = קול

אבל תזכור, בנקודה הזו אתה בעולם האצילות, וכל הבקשות שנפשך חושקת בהן, יחשקו אותך, אם לא תזכור את מה שאומר הב"ה³⁵ – שורש החשק הוא להגיע לדבקות, קדושה וטהרה.

תחשוב בשביל מה אתה מבקש את מה שאתה מבקש? האם שורש הבקשות הוא חשק דקדושה? דבקות? טהרה?

וטהרת האדם מתחילה בחיי האישות, ומראה לנו האדמו"ר מביאלה וכן ר' שבתאי סופר, **שר'ת של 'אתה שומע תפילת כל פה' = אשתך.**

כשאתה מבקש מה' לשמוע את קולך, לתת לך חשק לעבודתו, תזכור, שהכי חשוב זה הכלי שלך. אשתך. וכאן, במקום הזה בתפילה, צריך אדם לכוון על אשתו. ואומרים חכמים, שפה, במקום של ההדלקה, כשאוחזת השלחבת בנר וצריכה לעלות, כמו התפילות ובקשות 'שמע קולנו' – צריך גם כן, כדי לעלות, את שם מ"ב המעלה. ומחלקים חכמים את אותיות 'אנא בכח', בתוך תפילת 'שמע קולנו'. הסבר מפורט על כך ניתן בשיעור 'מן הכח אל הפעל' על פרשת השבוע – יצורף לסיכום בנפרד איור מס' 3, בו מפורטים שמות הוי"ה על ניקודם למול אותיות 'אנא בכח', בתפילת 'שמע קולנו'. לכן..

בחלק בתפילה שהוא בעולם הבריאה – שים לפניך את שבע אותיות המרגלן – **אחי-ה יח-ו** – והשמות שיוצאים מהם.

בחלק של עולם היצירה – תאמר את **'אנא בכח'**. יש לומר 'אנא בכח' בערב שבת, לאחר ה' יברך את עמו בשלום' ולפני 'לכה דודי', וכך נוהגים האשכנזים וחסידים ומקובלים מכל העדות.

³⁵ רבי יואל סירקיש, כונה גם רבי יואל סירקיס (לובלין, ה'שכ"א – 1561, קרקוב, כ' באדר ה'ת 1640) מחבר פירוש בית חדש (ב"ה) על ארבעה טורים. נחשב לאחד מחשובי האחרונים. מכונה בדרך כלל הב"ה על שם ספרו. חתנו היה המ"ז, מגדולי נושאי הכלים של השולחן ערוך.

במהלך חייו היה מראשי ועד ארבע ארצות; הרב סירקיש היה עשיר גדול והאכיל תלמידים רבים על שולחנו; נמנע מלימוד שפות לועזיות וחכמות היצוניות, למעט מתמטיקה; הורה שלא לאפשר הכנסת ילד ללימוד גמרא לפני בחינה על ידי שלושה אנשים האם הלימוד מתאים לו.

ותזכור, 'אנא בכח', היא העליה שמגנה, ולכן אנחנו אומרים אותה בכל הצמותים המסוכנים – בלילה לפני שהנשמה עולה, בלוייה של אדם, וגם בערב שבת, שאז ידוע שרבים המזיקים.

כשאתה בתפילה בעולם העשיה – הכל קשור לשם **מ"ה – יוד, הא, ואו, הא**

שיוצא **הבל** מפי **יסוד דז"א** דאצילות שהוא שם מ"ה.

ול**הבל** חזה **יש את הכח** לקחת את מה שיש למטה ולחעלות למעלה.

הבל זה משחו פנימי, ולכן **כל מילוי שם, גם מילוי שם מ"ה, נקרא 'הבל'**.

במילוי שם **מ"ה גי' 'אדם'**, יש שש אותיות – **וד א או א, גי' 19=חזה.**

שם מ"ה – אדם וחזה.

שש אותיות המילוי של שם מ"ה, מתחלקות לשבעה הכלים, כשהשביעי הוא ההארה של כולם ביחד במלכות.

ובעולם העשיה צריך להמשיך שבעה הכלים, דהיינו את ז"ת, כדי שיוכלו לעלות.

וכח של הבל, בא לידי ביטוי בקול כמובן.

ולכן אנחנו מתפללים –

"קול ה' על המים; קול ה' בכח; קול ה' בחדר; קול ה' שובר ארזים; קול ה' חוצב להבות אש; קול ה' יחיל מדבר; קול ה' יחולל אילות".

שבעה קולות.

אלו שבעה הכלים שיוורדים מפנימיות שם מ"ה באצילות, כדי להעלות את עולם העשיה לעולם היצירה.

וזו המפה:

נסדר את ה'קולות' מול אותיות מילוי שם מ"ה ומול אותיות 'אנא בכח'.

אותיות מילוי שם מ"ה – וד א או א

אותיות 'אנא בכח' –

(אב"ג ית"ן)

(קר"ע שט"ן)

(נג"ד יכ"ש)

(בט"ר צת"ג)

(חק"ב טנ"ע)

(יג"ל פז"ק)

(שק"ו צי"ת)

'קול ה' על המים' – חסד – ו' – אבג יתצ

'קול ה' בכח' – גבורה – ד' – קרע שטן

'קול ה' בחדר' – תפארת – א' – נגד יכש

'קול ה' שובר ארזים' – נצח³⁶ – א' – בטר צתג

'קול ה' חוצב להבות אש' – הוד³⁷ – ו' – חקב טנע

'קול יחיל מדבר' – יסוד³⁸ – א' – יגל פזק

קול ה' יחולל אילות – מלכות – 'לית לה מגרמה כלום', ולכן אין לה אות משלה, אלא היא כללות כל האותיות כולן – עם 'שקו צית', מנוקד צבאות.

³⁶ ארזים הם 'ארזי הלבנון' – לשון 'לבן' – ראש – מי שובר את ארזי הלבנון, הוא משה רבנו, שהוא מרכבה לספירת הנצח. חיבור דעת תחתון לדעת דקדושה.

³⁷ הוד – אהרון הכהן – למה זה אש? בהעלותך את הנרות. כל הזמן עובד.

³⁸ יחיל מדבר זה יסוד, מדבר זה קדבר. באיזה כוח אתה מדבר? בלשון, שהוא היסוד. ועם ישראל הלך למדבר כדי ללמוד לדבר. והיסוד יהיה כמובן חייב להיות מחובר ל'יחולל אילות', שזה המלכות דעשיה.

מה זה להחליט אילות?

מחול זו צורת הכלי. כולם שווים כולם יחד (כי זה מעגל והמרחק ממרכזו המעגל שווה בין כולם), ויש להם את הכח האדיר של 'אילה' שזה תוך שם ע"ב³⁹, הכוח של המלכות שנמצאת למטה, ומקבלת את כל הכח מהשמות העליונים.

וכך בתפילה שלו מעלה יהודי את המציאות כולה למקומה, וזו עבודתו בעולם התיקון. אחרון הכהן עשה את זה כל יום. כי אחרון, 'אֱלֹהֵי שְׁלֹמֶה וְרֹדֵף שְׁלֹמֶה'⁴⁰, עניינו הוא השלמות. הוא הבין, מהשלום שבו, שאין טעם להשאיר את האור בבריאה, אם הבריאה כולה לא עולה 'אצלו', אצל אינסוף ברוך הוא, לעולם האצילות, להיתקן. כי זו שלמות הבריאה.

בשביל מה כל העבודה שלנו בעוה"ז? בשביל להגיע למלכות דאצילות.

ואומר רש"י, 'להגיד שבחו של אחרון, שלא שינה' – שהבין אחרון שהשלמות היא **'מלכות דאצילות'** שהיא בגי' **'מלכות ישראל'**.

לשם מלכות ישראל צריכה להגיע – לאצילות. ואחרון לא שינה, אלא פשוט המשיך לעוף למעלה..

וכל יהודי שידע, שהוא יכול לעוף למעלה – 'בשתיים יעופף', ולעלות במעלית מ"ב מחשבות עולם העשיה, אל אור האצילות.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן

³⁹ שם ע"ב – יוד, הו, הו, הו; אותיות המילוי – וד, וי, י – גי' 46 (לוי) שזה 'אילה'.

⁴⁰ אבות, א, יב